

BESANI

www.besani.rs

Bulevar Mihajla Pupina 10
Beograd

DIREKTOR

Goran Stojičić

LEKTOR I KOREKTOR

Besani

KORICE

Besani

PRELOM

Besani

ŠTAMPA

Junior, Beograd

Tiraž: 100 primeraka

Beograd, 2026.

DRAGANA GRBIĆ

**radi
ono
što te
radi**

 BESANI

*Možda ništa nije realno,
ali je sve moguće.*

– Žana Poliakov

– Čekaj, izvini, šta ti to piše na duksu? – čujem sebe kako vičem nepoznatom dečku na ulici. Šetam iz kancelarije do kuće. I baš toga dana smo Žana i ja razgovarale, te prevrćem u glavi mentalne beleške i ideje za tekst, kad se pojavio on, sa natpisom. *Bože Dragana, da li si normalna?* Evo ga – glas razuma, ali neću te slušati, obećala sam sebi, pa hajde da nastavimo igru.

Dečko me gleda zbunjeno. Izlazi iz automobila uz novosadsko – *Moolim?*

– Izvini molim te, nisam neki psiho koji presreće ljude na ulici, ali znaš evo baš hodam i razmišljam o knjizi koju pišem i... Ti prolaziš, vidim tekst na leđima, molim te okreni se da vidim do kraja. – izgovaram u jednom dahu. Sad već sigurno misli da *nisam pri zdravoj pameti*.

I dalje mu ništa nije jasno, a kome bi bilo? No, meni je zabavno te nastavljam. Okreće se i priča mi kako postoji na mrežama neki profil gde je poručio taj duks, verovatno misleći da ću ga potom pustiti da ide svojim putem.

– Čekaj, stani mirno, pa ja ovo moram da fotkam – neće mi niko verovati. Izvadim telefon, i uslikam crni duks sa belim slovima na kome lepo piše:

Radi šta te radi.

– Danas smo pričale o tom naslovu i kako nam je to ključno pitanje... – postaje i njemu smešno moje brbljanje kako je to sve sinhronicitet i kako samo pratim znake.

Biće ovo dobra priča, pomislim u sebi. Tražila sam znak, dobila sam znak.

Očiglednije nije moglo.

OK, Universe, my turn.

Znaš i ti, baš je dobar ovaj osećaj – lepota početaka. Drago mi je da si ovde.

Spremna si.

Vodiću te kroz ovo putovanje. Tvoje je da koračaš i da slušaš one najtiše glasove svoje duše. One što na najvišoj frekvenciji trepere, a proizvode konstantne vibracije i daju ritam tvome srcu.

That's the whole point, isn't it?

Ono nešto

Ovo može da bude još jedna obična priča čiji ćete sadržaj zaboraviti za par meseci. Ali nije. Ovo je knjiga kojoj ćete se vraćati. S vremena na vreme, i iznova. Onda kada se izgubite u jurnjavi kroz svakodnevicu, onda kada se uljuljkate u dane upakovane u šareni papir, onda kada nešto počne da vas guši iznutra.

Onda kada se zaglavite između sebe i drugih. Onih drugih koji su ništa više do ono što vi u njima vidite. Vidite u njima potencijal, sve mogućnosti a to je ono što vas gura napred, jer *tako treba*. Onda kada osetite da treba da napravite baš taj jedan korak koji će sve rešiti, a strah se zamaskira do neprepoznavanja. Sakrije vam putokaz za dalje. Izgubi ključ i nestane.

Kroz ovu knjigu, vodiće vas *ono nešto*. I ova knjiga nema standardni početak, sredinu i kraj. Jer, za ime sveta, ni ja nisam *standardna spisateljica*. Sve te uobičajene reči poput *normalna, standardna, obična*, zaboravićemo na njih. Takve pretpostavke ostavljamo iza sebe, mi tražimo *ono nešto*... U sebi.

Usudićemo se, baš kao i vi danas, da otškrinemo deo sebe. Dozvolićemo sebi da krenemo na putovanje koje možda nismo očekivali, ni pomišljali. No, evo ga.

Tu smo. Neka ovo bude putovanje na kome se vraćamo sebi prvenstveno. Putovanje koje nam otkriva čitavo sazvežđe mogućnosti, želja, pa i potreba.

To što smo se našli, nije slučajno.
U slučajnosti više ne verujem.

Ono nešto – šta je to nešto

Našle smo se na kafi JJ i ja, prolećni je dan, u polupraznoj bašti lokalnog kafića. Ne volim gužve ni žamor, ne čujem ni sagovornicu, a ni sopstvene misli. Dan je lep, sunčan. Obavile smo nabavku na pijaci. Kako je lepo ovo cveće kojim volimo sebe da počastimo. Jer, moramo voleti sebe i ugađati sebi. Kome ćemo, ako sebi nećemo?

Našla se dva Jarca u horoskopu, jarice kako se od milošte zovemo, sa vrlo sličnim ukusom za cveće. Samo prirodno, rezano – lale, božuri, suncokreti i mimoze. Za nas, lepota je u jednostavnosti. Volim da popijem kafu sa njom, jer pričamo o temama koje nisu svakodnevnicama. Počnemo sa cvećem ali nastavimo o knjigama, majndsetu, drugačijim perspektivama, mogućnostima i snovima.

– Imaš li ti ponekada osećaj da ti nešto nedostaje?
– pitam je.

– Kako to misliš?

– Ne znam... Ponekad osećam da bih mogla još nešto da radim, da se još nečim bavim... Kao da sve ovo što sam do sada napravila nije dovoljno. Da postoji nešto mnogo veće od nas samih, u čijem stvaranju bih mogla da učestvujem.

– Hoćeš da kažeš da ti vođenje agencije, konsultantski posao, troje male dece i porodica nisu dovoljni?

– Ne, hoću da kažem da ima tu još nešto.

– A šta tebe radi? – pita me.

– Često uhvatim sebe kako ljudima postavljam pitanja na koja nemaju spreman odgovor, kao što umem i tebe nekad da pitam.

– O da, znam ta tvoja pitanja. I dobro znam taj osećaj kad me *pomeriš*. Ponekad mi danima odzvanja u glavi to što smo na kafi pričale. Ti kao da vidiš kroz mene, ne znam kako da ti opišem. Čitava energija se promeni odjednom, kao da se sve oko nas utiša i zamagli, i ja čujem samo tvoj glas.

Čujem je. Znam. Osećam. To mene radi.

– Taj osećaj mi hrani dušu. Kao da smo se konektovale na nekom višem nivou, samo krenem da postavljam pitanja koja dolaze ne znam ni sama odakle. Ponekad imam utisak da sam samo kanal i da mi je misija da budim ljude oko sebe. Da ih podsetim *da ima još* i da su mnogo više od onog što misle. Vidim, čujem i osećam, *radim to sa tolikom lakoćom i uživanjem*. Sasvim neprimetno razgovor ode u tom smeru. Ne mogu da ti opišem rečima koliko sam srećna kada vidim sjaj u očima sagovornika kada dođemo do *Aha!* momenta. E, to!

– Zašto se onda ne baviš time? – opet pitanje.

– Kako to misliš? Da budem još jedan *self– help coach*? Nisam to ja, nisam, ne mogu to da budem.

– Apsolutno se slažem. *You are one of a kind, darling*. – kaže ona. Smejemo se obe. – Ali, stvarno, u svakom zanimanju kojim si se bavila, ti si bila drugačija, na drugačiji način si radila poslove a ne kao svi drugi. Tako da ti ne bi bila još jedan u nizu *self help* coacheva, kao što nisi ni u jednom svom poslu bila „još jedna u nizu...”

Otišla sam zamišljena sa te kafe.

Danima su mi se po glavi motale njene reči. Stvarno, što ja ne bih radila to što najviše volim? *To što sa lakoćom i uživanjem već radim.* Zašto ja ne bih **stvorila** sama svoje zanimanje? Ne bi mi bilo prvi put.

Shift. Kada sam novembra 2016. godine imala udes, u mojoj glavi se dogodio neki shift. Prioriteti su se odjednom poredali drugačije. Do tada sam jurila karijeru, posao mi je bio najvažnija stvar na svetu. Uspeh je bio definisan dobrom pozicijom na poslu, bogatim stanjem na računu i kraj se nikako nije nazirao. Za mene tada, samo Nebo je bilo granica.

Do te večeri. Do tog udesa.

Čitav život mi je proleteo kroz glavu u milisekundi.

Kuda idem, kuda žurim?

Zašto ja sve ovo sebi radim? Koji je smisao ovakvog života? Čemu sva ova jurnjava?

Te večeri mi se svet preokrenuo. Ne samo da sam počela da razmišljam drugačije nego i da svet gledam drugim očima. Da osećam pre nego što znam.

Poslušala sam instinkt. Imam ga. Radi.

Potpuno sam promenila svoj stil života. Napravila sam **spisak** želja.

Želim da alarm i budilnik izbacim iz života.

Želim da sama određujem gde ću, sa kim i koliko da radim.

Želim da živim a da ne jurim nigde.

Želim da budem prisutna, posvećena sebi i svojoj porodici.

Zapisala sam to u svesku, podsećajući sebe na rečenicu koju sam davno pročitala u knjizi Soulfood kod Žane Poliakov i po kojoj sam žarko želela da živim:

„Možda ništa nije realno, ali je sve moguće.”

U leto 2017. sam dala otkaz. Iskočila sam iz kutije. *Leap and the net will appear*. Skoči pa će se i mreža pojaviti, vera se u meni probudila, vera me je vodila. Taj udes je otkrio da ispod haube još uvek imam zaboravljenu hrabru devojčicu. Pomoglo mi je i to što sam imala punu podršku svog partnera. Supruga sam dobro izabrala, takodjer je došao nakon jednog spiska od 13 stavki. Ostali su mislili da sam luda, da je to što radim suludo.

Uvek sam verovala da je život jedna beskrajna sinusoida. Sekvence iskakanja iz zone komfora i uskakanja u novu. Iznova i iznova. Problem nastane kada zaboravimo da možemo ponovo da skočimo i promenimo. Da možemo da biramo.

Iskočila sam tada iz jedne udobne uspešne priče, i zakoračila u potpuno nepoznato. Pričam vam o godinama pre korone, kada je rad od kuće/plaže/planine bio na našim prostorima itekako retka pojava.

Naravno, opet je tu bio nekakav spisak.

Zapisala sam sve ono što sam volela da radim na poslu, ono u čemu sam uživala i za svaku od stavki sam

napisala slobodnom procenom koliko mi zadovoljstva to donosi, ali i materijalnu dobit. Prosto, od 1– 10, za svaku stavku dodelila sam broj. Tabela je bila vrlo jasna, i sledeći korak se jasno izdvajao.

Istražila sam trenutno stanje na tržištu i ... shvatila da to što bih želela da radim – ne postoji.

Šta ćemo sad? Pa ništa, to ne znači da ja ne mogu da počnem prva. *To znači da mogu da počnem prva.*

I tako sam napravila prvu agenciju u Srbiji koja se bavi isključivo jednom vrstom vrlo specifične usluge u domenu razvoja digitalnih proizvoda.

Napravila sam, zapravo kreirala sam sama sebi zanimanje. Isti osećaj me je vodio i do ove knjige i do ovih reči koje danas čitaš.

Radi šta te radi. Dokle te radi.

Okej je da se predomisliš kada te više ne bude radilo.

Ali da bi otkrila šta je to, hajde da zapišemo odgovor na pitanje:

Šta je to što sa lakoćom i uživanjem radiš?

Šta voliš da radiš? Šta radiš kad ništa ne radiš?

*Da otkrijemo šta je tvoje **ono nešto...***

Magija broja 13

Ne verujem u slučajnosti.

Nekako se sve u mom životu vrti oko broja 13. Univerzum sigurno zna zašto.

Ako krenemo od samog početka, rodila sam se trećeg dana prvog meseca, jedne vrlo hladne zime. Bila sam jedino dete, tročlane porodice. Najteži ispit na fakultetu položila sam iz trinaestog puta. Ne šalim se.

U jedno februarsko predvečerje, kada sam prekinula vezu koja me je naučila šta sve od partnera neću, sklopila sam pakt sa sobom. Obrisala sam suze, pogledala se u oči pred ogledalom i rekla: "Sad je dosta! Znam šta želim!" Uzela sam dnevnik i u njega napisala (slučajno?) trinaest stvari o mom idealanom partneru. Ne fizičke karakteristike, nego ono što on jeste i kako želim da se prema meni odnosi. Slova su sama izlazila. Napisala sam spisak i zatvorila dnevnik.

Trinaestog marta, te iste godine, funny thing – Univerzum je poslao ono što sam tražila. Zнала sam jasno šta želim – to sam i dobila.

Venčali smo se jednog toplog trinaestog.

Čak mi je i termin za porođaj za dvoje dece bio 13.

Kada sam krenula da pišem, znala sam da će biti neke veze i sa tim. Ovde je 13 pitanja, za tebe. 13 načina da se

nešto u tebi probudi. 13 vrata koja se otvaraju na putu ka onoj istinskoj tebi.

Ne verujem u slučajnosti.

Ne veruješ ni ti, mi znamo za sinhronicitete. Znamo i za priču o broju 13, o kalendaru Luna i 13 meseci umesto ovih 12, o skladu u brojevima, danima i mesečevim ciklusima koji smo zaboravili. 13 meseci i 28 dana. Mlad mesec i Pun mesec, ženski princip.